

Skoletvangen ved Indtrædelsen af 7 Aars Alderen, som netop er Betingelsen for, at man gennem Skolen vil kunne paasee Lovens Overholdelse, ikke paahviler alle de forskjellige Samfundsclasser. Hertil vil jeg bemærke, at Forpligtelsen til Skolegang i Virkeligheden indtræder for Alle, og man maa ikke sige, at den kun gjælder for Almuen. Den er kun indskrænket ved et i sig selv naturligt Hensyn, hvilket ogsaa kan gøres anvendeligt paa dem, der høre til Almueclassen, idet den, naar Folk paa anden Maade tilstrækkeligt sørge for deres Børns Undervisning, bortfalder forsaavidt, at de ikke behøve at lade deres Børn søge Skolen, men de have da at godtgjøre for Skolecommissionsen, at Barnet kommer i Besiddelse af de Kundskaber, der ere fornødne for, at Skoletvangens Udøvelse i den almindelige Betydning kan eftergives. Dersom der skulde ske Misbrug i den Retning, som den ærede Rigsdagsmand omtalte, er det en Folge af en Slaphed fra den Skolecommissions Side, som ifølge Lovene af 1851 og 1855 skal iagttage det Fornødne; men denne Slaphed maa modarbejdes paa en anden Maade end ved at forfaste en Lov, som, bygget paa et forstandigt og hensigtsmæssigt Grundlag, knytter sine Bestemmelser til Sagtagelsen af Forskrifter, hvis Overholdelse det maa være Regjeringens Sag nøie at paasee, forsaavidt det skulde vise sig, at Skolecommissionserne ikke paasee det, som staaer i Forbindelse dermed. — Jeg var ikke stemt for at tage Ordet idag, fordi jeg havde antaget, at denne Lov, i Henhold til hvad der passerede i forrige Samling, ikke vilde møde nogen synderlig Modstand, men jeg tog Ordet, fordi den ærede sidste Taler udtalte sig saaledes, at det forekom mig nødvendigt strax at imødegaae ham, og da jeg nu har Ordet, skal jeg dog tillade mig endnu en Bemærkning med Hensyn til det, han omtalte i Slutningen af sit Foredrag. Idet det ærede Medlem omtalte Indpodningsvædsken og yttrede, at der maatte sørges for, at Staten

virkelig fyldestgjorde det Ansvar, han meente der maatte paahvile den, naar der var Tale om en Tvangslav, sagde han: Er det dog ikke forkasteligt, at en Læge skal kunne slæbe Modrene og Børnene om med sig til en anden Commune for derved at sikkre sig Indpodningsvædske af Børnene? Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand i høi Grad fejler heri. Der er bestemt i § 7 i det foreliggende Lovudkast, at Lægen er berettiget til at tage Vaccine af det Barn, som han har indpodet Kopper; men, idet det Eftersyn, han er berettiget til at anstille, omtales, er der lagt til, at det er, naar BARNET er tilstede. Der er ikke Tale om at slæbe Modrene og Børnene fra det ene Sted til det andet, men naar Lægen anseer det for rigtig, er han, hvis han finder, at det vaccinerede Barn afgiver Garanti for god og hensigtsmæssig Vaccine, berettiget til ogsaa at tage Indpodningsvædske fra dette Barn. — Jeg vil endnu tillade mig en Bemærkning. I forrige Samling foreslog det dengang nedsatte Udvalgs Fleertal, at 12 Aar skulde være Grænsen for Vaccinationsforpligtelsens Indtræden, hvorimod nærværende Lovforslag fastsætter 7 Aar. Her synes at være en særdeles stor Forskjel, men for mig er den dog ikke større, end at jeg uden mindste Betænkelighed kan gaae ind paa at forandre de 12 Aar, som jeg dengang var med til at foreslaae, til 7 Aar. Forandringen er allerede stærkt begrundet ved den Omstændighed, at Controlen derved lettes med Hensyn til Alt, hvad der gjælder i Henseende til Skolegangen, hvorved der gives en stor Garanti for en heldig Gjenneførelse af Loven, og jeg vil føie til, at dette Lovforslag indeholder en Bestemmelse, hvorpaa der i den fremmede Lovgivning, som jeg har nævnt, er lagt stor Vægt, nemlig at der, hvor Omstændighederne tale derfor, er givet Udgang til at kunne faae Udsættelse med Indpodningens Udførelse. Idet denne Udgang til Udsættelse er givet, fjernes i det Væsentlige de Grændringer, som det forekommer mig, man kunde gjøre imod nu at sætte